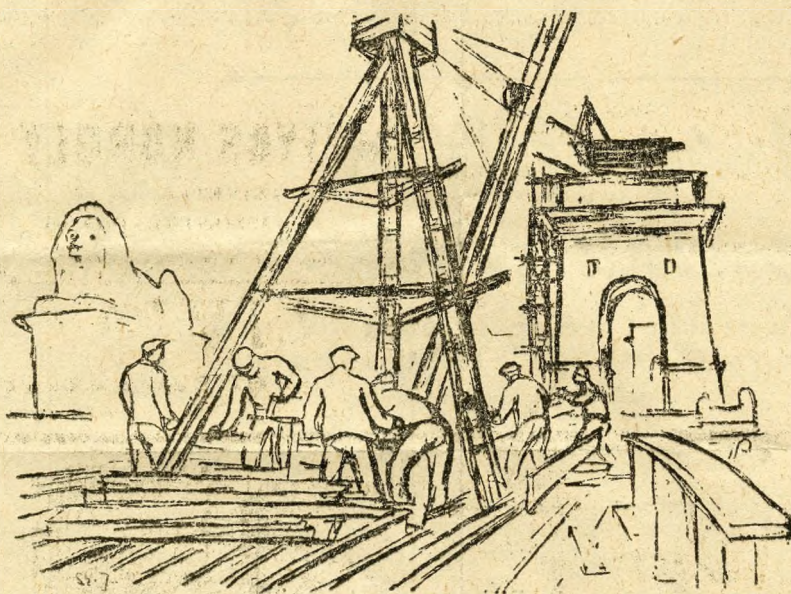

A LÁNCHÍD IS ÜNNEPEL

Március 15-ére elkészülnek az óriás főtartók, amelyek öt nappal a határidő előtt helyükön lesznek

A napsütötte Dunaparton messze száll a kiáltás. Hangos vezényszóra nyolc-tíz munkás székéroldal nagyságú súlyos hídalkatrészt hengerít csikorgó görgőkön a daru felé. Másutt fűrészek harsognak, szegecselőgépek ropognak élesen, a cölöpökre épített állványokon pedig kalapácsok és ácsfejzék csattogását kapja fel és röpti tovább a friss márciusi szél.

Teljes gőzzel

A viszatért tavasszal egyidőben teljes erővel megindult a Lánchíd új-jáépitése. Kún bácsi, az idős főcsoportvezető, — kucsma helyét már sapkával a fején — a partj hídfő egyik legzselő, kiugró kővén áll. A merovító főtartók megkezdett szerelését figyeli s összehúzott, szarkalábos szemei fölőn simogatják az egymáshoz illeszkedő vasídomokat.

Szólnia nem kell, a szerelők is értik a munkájukat, s elég, ha néha egy-egy pillanatra tekintenek vártanak. Ebből is megértik egymást s a termétes főcsoportvezető nyugodtan ciparettára gyujthat.

— Megy itt minden, mint a karika. csapás — mondja mély hangon és állap a kiugró körül. — De kell is, hogy menjen. A múlt héti szélvihar meg a váratlan jég alaposan visszavetett bennünket. Egy heti késésünk van...

— Majd behozzuk — felel rá nyugodtan egy boros ás álló lakatos, aki az imént kapaszkodott fel a szereléstől s most vastag ujjáival ő is cigarettát csavar magának. — Meglátjátok, május elsején, öt nappal a kiűzött idő előtt, az összes főtartók a helyükön lesznek...

Senkinek sincs más véleménye, pedig már hat-nyolc hidépitő verődött össze a köroroszlán talpazatánál. A hallgatás megerősíti a lakatos szavait s ebben az igenlésben a munkaverseny kemény ereje feszül.

Lent a rakparton, ahol már a modernnyilas hatalmas vörös főtartórészeit szegecselik össze, a kalapácsok csattogása szintén a munkaversenyt dicséri. A fűlőketűző zajban beszélni sem lehet s amikor egy percre csend lesz, akkor fordul egy nyurga fiatalember a többiekhez.

— Kár — mondja sóhajtván —, hogy az idő rövidsége miatt március 15-re semmit sem tudunk vállalni a

versenyben. Pedig szép lett volna...

A szétől pirosra csipett arcú munkások összenéznek. Vajjon, mi miatt most öszzerancólt homlokuk mögött? Egy fekete hajú, csillogó tekintetű fiú kimondja:

— Időfigyeljétek — szól lelkesen. — Olvastam én arról, hogy 101 évvel ezelőtt, amikor a Nemzeti Múzeum lépcsőjén Petőfi elszavalta a Talpra Magyar! akkor az épülő Lánchíd munkásai is ott álltak a kertet ellepő tömegben, hogy élcsék a szabadságot és harcoljatosk érte. Most, amikor mi újra felépítjük a Széchenyi Lánchídot, nekünk is ezt kell tennünk. Ezt kell még vállalnunk a versenyben, hogy úgy vigyázzunk a szabadságra, mint a szemünk fényére...

A beszédhez öten is szólnának, de nem lehet, mert a kötében újra megindul a szegecselés. Mintha géppuska szólat volna meg hirtelen, de egy erős hangú, széles lakatos mégis túrkálja a lármát.

— Nem kell minket féltetni — haragja tele a trokkal. — csak azután a Mávag is k'ezzen magáért és időben leszállítsa nekünk az alkatrészeket.

Az utolsó szegecs

A kőbányaiúti gyár hídműhelyében mosolyognak a munkások. Eppen vége van a munkáidnek, lassan kifelé szállingóznak a Keleti pályaudvarhoz hasonló óriási csarnokból, csak egy kisebb csoport marad vissza a műhely közepén. A „hidat” nézegetik, a Lánchíd hosszn elnyúló óriási főtartóit s itt-ott még meg is simogatják a hideg vasat.

— Az utolsó szegecsét is belevertük — mutat Farkas János főcsoportvezető büszkén a négy darab egymás mellett álló 70 méter hosszú és közel három méter magas szilárd vasszerkezetre. — Mi már megtettük a magunk dolgát s akár küldhetik is a kocsikat érte, hogy elvigyék...

Az összesen 1954 méter hosszú főtartók többi részei már *kint vannak a hídon*, most ez is útra készen áll. Búcsúznak tőle a Mávag-munkások, akik ki tudja, hány híd áttrészt készítettek már el a fűlő-badulás óta.

Kocika András szerelő se tudja hirtelen megmondani, se Pásztor Ignác élmunkás, se Horváth Margit fűrés, se a többiek, akik most itt állnak a 250 tonna súlyú hatalmas vasszerkezet végénél.

— Kár is ezen fejet törni — legyint hirtelen Lakatos József lakatos s beletörli kezét minijuntól pirosló munkaruhájába. — Fontos, hogy ezzel se változtunk szegényet, hogy időre elkészültünk vele...

„A Párt tanított...”

Most itt is a munkaversenyre terelődik a szó.

— Először április volt a terminus — magyarázza a dercedő hajú Kocika András —, de attól féltünk, hogy ez késő lesz odakint a címbo

ráknak a szerelésnél, hát így vállaltuk versenyben a március 15-ét...

— A szabadság ünnepeinek napját — teszi hozzá rövid csend után Novák Ferenc, az egyik szegecselőbrigád fiatal vezetője és csillog a szeme. — Mert tudjuk, hogy ha a szabadságot dolgozunk, akkor egyben a jövőnkért is dolgozunk...

Ezre megint csend lesz, csak a szermekben világít valami derűs, bizakodó fény. Az önműdat fénye, ami nap után erőt adott nekik munkájuk elvégzéséhez, a nehézségek leküzdéséhez, az építéshez. Aztán egy másik erőre gondolnak, ami segítette őket. A Párt.

Cechner Jácint élmunkás gondosan becsomagolt kis piros könyvecskét húz elő ruhája belső zsebéből. Csak egy pillanatra mutatja fel az új tagsági könyvet, aztán vigyázva visszateszi a helyére, a szíve fölé.

— Ebből merítettünk — mondja lassú szavakkal s a többiek helyeselve bólintanak. — A Párt tanított meg bennünket arra, hogyan kell dolgozni a népünkért hogyan kell építeni az országot, amely most már a mi országunk, a szocializmus országa. Ezért tudtuk a százéves Lánchíd alkatrészeit is időre elkészíteni...

Vaad Ferenc